dle § 1440 obč. zák. nepřípustná (sr. též rozh. č. 9474 a 11.154 Sb. n. s. civ.). Nelze tedy § 19 adv. ř. na souzený případ použíti.

Za tohoto stavu věcí je důvodné podezření, že se obviněný Dr. A. zmíněným jednáním dopustil porušení povinnosti povolání; na tom nemůže měniti nic okolnost, že částku 200 Kč poukázal dne 5. února 1937 poručníkovi, poněvadž tak učinil téměř tři roky poté, co si částky podržel. Poněvadž pak závadné jednání Dr. A. vešlo i ve veřejnou známost (jak matka nezletilce tak i jeho poručník oznámili poručenskému soudu, že Dr. A. alimentačních splátek zaslaných mu nemanželským otcem použil na uhrazení svých nákladů, a žádali soud o nápravu; je tu též důvodné podezření z kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu (§ 10, odst. 2 adv. ř.). Bylo proto stížnosti zástupce advokátní komory vyhověti a napadené usnesení změniti tak, jak se stalo.

Čís. 358 dis.

Byl-li kandidát advokacie v době kárného provinění zapsán v seznamu komory, je pro jeho kárnou odpovědnost nerozhodné, že jeho zaměstnavateli byl v oné době zastaven výkon advokacie podle § 12, písm. c) kárného statutu.

Advokát nepřestává býti advokátem po dobu výkonu tohoto trestu.

(Rozh. ze dne 2. května 1938, Ds I 4/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů kandidátů advokacie vyhověl stížnosti návladního komory do usnesení kárné rady advokátní komory, jímž bylo vysloveno, že Dr. A., kandidát advokacie v P., nepodléhá kárné odpovědnosti za čin za vinu mu kladený, zrušil toto usnesení a vrátil věc téže kárné radě, aby o ní jednala a znovu rozhodla.

Důvody:

Napadeným usnesením bylo zjištěno, že obviněný v době, kdy se prý dopustil kárného deliktu za vinu mu kladeného, t. j. dne 4. srpna 1936, byl sice zapsán v listině kandidátů advokacie, a to jako koncipient advokáta Dr. B. v P., že však jmenovaný advokát byl v době od 3. července 1936 do 3. října 1936 suspendován a že proto praxe obviněného v této době konaná mu nebyla usnesením výboru advokátní komory z 26. října 1936 do přípravné praxe započtena. Z toho vyvozuje napadené usnesení, že obviněný nebyl v této době kandidátem advokacie podléhajícím pravomoci kárné rady.

Právem napadá návladní komory tento názor jako právně pochybený.

Z § 3 kárného statutu vysvítá, že momentem pro kárnou odpovědnost kandidáta advokacie rozhodným jest okolnost, že byl v době kárného provinění jako takový zapsán v seznam komory. Na tomto poměru

nemůže nic změniti pouhá skutečnost, že jeho zaměstnavateli byl podle § 12, písm. c) kárn. stat. výkon advokacie zastaven, když advokát, jemuž byl tento kárný trest uložen, ani po dobu výkonu tohoto trestu nepřestává býti advokátem (Lohsing, Oest. Anwaltsrecht, str. 366). Na tom, zda a do jaké míry bylo koncipientu takového advokáta znemožněno vykonávati koncipientskou praxi a zda a do jaké míry mu bylo či nebylo zmíněnou dobu do přípravné praxe započísti po rozumu § 5, odst. 5 zák. č. 40/1922 Sb. z. a n., nerozhoduje. Při opačném výkladu zákona nepodléhal by kandidát advokacie pravomoci kárné rady ani v tom případě, kdyby mu praxe nebo část praxe u advokáta své povolání vykonávajícího nebyla výborem komory započtena z jiného důvodu, na př. proto, že nevykonal praxi »plně« v tom smyslu, že jeho praxe po stránce intensity neodpovídala normálním požadavkům výcviku advokátních koncipientů. Kdyby bylo směrodatné, zda je ta která část koncipientské praxe započitatelná, dospěli bychom k absurdnímu výsledku, že by kandidát advokacie nebyl vůbec odpovědným tehda, když se kárně provinil tím, že byv zapsán do seznamu kandidátů advokacie vykonával praxi jen na oko.

Stanoví-li ostatně § 4 kárn. stat., že pravomoci kárné rady je podrobena i osoba, která si zapsání do seznamu kandidátů advokacie vyloudila, ačkoli je tomuto zápisu na závadu nějaká překážka, lze tím méně pochybovati, že kandidát advokacie nepozbývá tohoto charakteru tím, že byl jen jeho zaměstnavateli výkon advokacie na nějakou dobu kárně zastaven, a že naopak zůstává podroben pravomoci kárné rady, když tě uvedenou skutečností o sobě ani nepomíjí koncipientský poměr.

Jen mimochodem se podotýká, že z tohoto názoru vycházel zřejmě i sám obviněný, když ve stíhaném dopise opětovně označuje Dr. B., jemuž byl tehda výkon advokacie zastaven na tři měsíce, jako svého šéfa.

Podle toho, co předesláno, měla proto kárná rada neprávem za to, že okolnost, která má v zápětí nezapočitatelnost praxe, zbavuje dotčeného kandidáta advokacie i tohoto charakteru a tím jeho kárné odpovědnosti. Bylo proto důvodné stížnosti návladního komory vyhověti, napadené usnesení zrušiti a kárné radě uložiti, aby věc znovu, a to nyní s hlediska hmotného projednala a rozhodla.

Čís. 359 dis.

Nesrovnává se se ctí a vážností stavu, snižuje-li advokát v podání na soud bezdůvodně nemístným a nešetrným způsobem odpůrce nebo jeho zástupce.

Porušení všeobecné povinnosti § 10, odst. 2 adv. ř. je předmětem a podstatou kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu. Nelze je zároveň kvalifikovati za kárný přečin porušení povinností povolání, nepříčí-li se advokátovo jednání i určité jeho povinnosti v užším smyslu.